

ninger, og de kunne flyttes, naar Administrationen finder det henſigtsmæssigt. Det er Administrationens Ret at gjøre dette, og jeg tvivler meget paa, at der egentlig her er nogen Beſøiſſe for dette Thing til at blande ſig i denne Sag. Jeg maa ſtaa paa ſamme Standpunkt, ſom jeg ſidſt udtalte; jeg agter ikke at gjøre Rede, hvorfor den paagældende Perſon er flyttet fra Korsør til Bordingborg, og, da jeg forøvrigt ikke agter at indlade mig paa nogen Diſkuſſion om denne Sag, anſer jeg mig for fuldkommen overflødig her og ſkal overlade til det høie Thing, hvilken Beſlutning det vil tage.

Formanden (Berg): Jeg ſkal bemærke, inden jeg videre giver Ordet til Noget, at Thingets Beſøiſſe til at forhandle denne Sag er ubefſtridelig.

Ordføreren (N. S. Larsen): Der kan ſelvſjølſelig ikke være Spørgſmaal om, at dette Thing jo har Beſøiſſe til at ſpørge om ethvert adminiſtrativt Anliggende. Det er Noget, ſom er ſaa ſelvindlyſende. Selv om den høitærede Miniſter vilde have ſagt, hvad vi ere ſaa vante til at høre: Saa til Rigsretten, hvis De have Noget at ſætte over, ſaa maa han dog ikke negte os, hvad der ikke kan negtes den ſimpleſte Politimester i Landet. Ret til at forhøre Enhverſomhelſt, ſom han har Noget at udfætte paa, for at faae Oplyſning, om der foreligger en Baſis for Altkionsmyndigheden til at ſætte ſig i Bevægelse, den ſamme Ret maa aabenbart have her i Thinget til at forlange Oplyſning om adminiſtrative Spørgſmaal. Da Miniſteren er gaaet ſin Vej, ſkal jeg ikke forſætte, men blot ſaa faſt, at vi ſik at høre mod Slutningen af hans Udtalelſe, at han ikke vilde ſvare, og i Begyndelſen fik vi at vide, at Forflyttelſen var ſket af Henſyn til den vedkommende Mandſ Velbefindende. Der havde været Røre i Byen, det havde Miniſteren faaet at vide — hvorledes, det fik vi ikke at høre — og ſaa tror en danſk Indenrigsminiſter, at det er hans Opgave at ſtille et ſaadant Røre i en lille Provindsby ved at ſtride direkte ind og forflytte en af Statens Funktionærer. Jeg tror, at denne Forklaring, hvad enten den tages alvorlig eller ſpøgende, er lige umulig. Jeg ſkal tillade mig at tilraade det ærede Thing at ſtemme efter Udvalgets Flertals Indſtilling. Efter den høitærede Miniſters Udtalelſe faar dette ikke Betydning, ſom en ſædvanlig Indſtilling, vi kunne jo forudsætte ſom ſikkert, at den høitærede Miniſter ikke vil gjøre videre ved Sagen, han vil fremdeles negte den Vedkommende den Ret til Underſøgelse,

ſom ikke kan negtes nogenſomhelſt Funktionær; men Vedtagelſen af Indſtillingen faar den Betydning, at vi her i Thinget udtale Misbilligheſe af den ſtete Adfærd, og jeg antager, at, ſelv om vi iøvrigt ſtaa paa forſkjellige politiske Standpunkter, maa vi dog kunne være enige om, at det ikke kan gaa an, at de Tufinder, vi have af Beſtillingsmænd, ſtilles ſaaledes blotte overfor Administrationen, at en Miniſter efter et vilkaarligt Skjøn over deres Velbefindende kan flytte dem ned i ringere Stillinger.

Noget: Jeg har ſom Medlem af Udvalget ikke kunnet være enig i den Indſtilling, ſom Udvalget har gjort til Thinget. Jeg har den Gang ikke kjendt diſſe Specialiteter, ſom den ærede Ordfører her idag har foredraget, og jeg har heller ikke fundet det nødvendigt for mit eget Vedkommende at anſtille ſaadanne Underſøgelſer om dette ſpecielle Forhold, at jeg kunde komme til nærmere Kundſkab om de Paaſtande, Stridigheder og Uretfærdigheder, ſom vi her idag have hørt. Jeg vil kun bemærke, at i Udvalget ere diſſe Referater ikke komne frem. Jeg har havt den ganſke ſimple Grund til at gaa imod denne Indſtilling, at det forekommer mig, at et ſaa rent adminiſtrativt Anliggende ikke hører til dette Things Omraade. Jeg tror, at den høitærede Miniſter, ſaaledes ſom han har udtrykt ſig, er fuldt berettiget til i Sernbaneadministrationen at forflytte en enkelt Betjent fra den ene Poſt til den anden, og jeg kan ikke ſe, at der er nogenſomhelſt Anledning til at blande ſig i dette Forhold. Det er Grunden, hvorfor jeg ikke har kunnet være med til Indſtillingen. Jeg ſkal kun forøvrigt tillade mig at gjøre opmærksom paa et Par Behunderligheder ved denne Sag. Jeg beder de ærede Herrer, ſom jo have dette Andragende og Betænkningen liggende for ſig, en Gang at ſammenligne Andragendet med Overſkriften i Betænkningen. Saa ville de Herrer ſe, at i Andragendet er der i Virkeligheden ikke bedt om Nogetſomhelſt, ſom kunde oplydes af den høitærede Miniſter. Jeg veed alſaa virkelig ikke, hvad den høitærede Miniſter ſkulde gjøre, naar han fik dette Andragende tilſtillet, hvad jo Indſtillingen fra Flertallet gaar ud paa. I Andragendet ſtaar der ikke Andet, end at den høie Rigsdag annedes om at tage denne Sag i ſin Haand. Hvad Andrageren egentlig vil, fremgaar ikke med et eneſte Ord af Andragendet, der ſtaar ikke Nogetſomhelſt, om han vil ſendes tilbage, om han vil have Skadeserſtating, eller om han vil have en Underſøgelse, eller jeg veed ikke hvad, der ſtaar jo ikke et eneſte Ord derom. Men